

magt maatte have 500 000 Tons, og Sovjetrusland i Rom møder op med Kravet om at faa mindst 400 000, og hvis de skal gaa ned til 290 000, skal Østersøen forvandles til et *mare clausum*, et lukket Hav, saa ved jeg ikke, om man har Ret til at nære synderlig store Forhaabninger med Hensyn til en eventuel Deltagelse af Rusland i Afrustningskonferencen. Og dette er og bliver et Punkt af den største Betydning for det Fremskridt, der er Tale om her.

Man maa, hvor meget man end glæder sig over det sidste Folkeforbundsmøde i Genève — og ligesom de to ærede foregaaende Talere hører jeg til dem, der glæder sig overmaade meget derover, saa vist som jeg glæder mig over ethvert virkelig ærligt og sikkert og holdbart Fremskridt i mellemfolkelig Forstaaelse og internationalt Samarbejde og søger at vise dette ved enhver Lejlighed, hvor jeg har Anledning til det —, maa vi ogsaa respektere Realiteterne, saaledes som de nu en Gang er. Overfor dette store Protokoldkast i Genève formulerede en af Folkeforbundspagtens Fædre, den højtansete tidligere italienske Udenrigsminister Scialoja, sin Betragtning i et af Iste Kommissions Møder i disse Ord, som jeg vil slutte mine Udtalelser ved denne Lejlighed med: *Au-dessus de toutes les stipulations du droit que nous formulons aujourd'hui, il y a les forces de l'histoire qui sont toujours les plus fortes.* Det vil sige: Ovenover alle de Retskrav, vi formulerer her, staar og vedbliver at staa Historiens Kræfter, der altid har været de stærkeste.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. Moltesen gav i Gaar Udtryk for den Opfattelse, at jeg efter Mac Donalds Udtalelser i Genève skulde have følt mig sikker paa, at det Afrustningsforslag, der forelaa i Danmark, vilde blive gennemført, og sagde, at saa sangvinsk var jeg den Gang. Det ærede Medlem ved meget godt, at jeg ikke paa nogen Maade har udtalt mig saaledes, overhovedet ikke ved den Lejlighed har fremsat Udtalelser derom. Derimod kan jeg gerne sige, at jeg endnu i dette Øjeblik har bevaret nogen Forventning om, at det skal blive muligt at komme til en Forstaaelse mellem tilstrækkelig mange indenfor Rigsdagen om en Forandring af vort Militærvæsen, der ganske betager det den krigsmæssige Karakter, det hidtil har haft. Det ærede Medlem fremsatte i øvrigt meget

stærke Udtryk for Stemninger, idet han følte det som en Art Nedværdigelse at være til Stede under Samkvem med andre og sige: vi magter intet. Jeg forstaaar naturligvis en saadan Stemning, men jeg for min Del kan nu ikke se noget nedværdigende i den Kendsgerning, at vi i Folketal og Beliggenhed er anderledes stillet end de allerfleste Magter med Hensyn til, hvad vi militært er i Stand til at udrette. Naar det er en Kendsgerning, anser jeg det for mere ærefuld at se denne Sandhed i Øjnene og erkende det ogsaa overfor andre end at blive ved at opretholde Illusionen om en Magt, som vi i Virkeligheden ikke har.

De to ærede Medlemmer Hr. Moltesen og Hr. Holger Andersen har i øvrigt paa alle Punkter, hvor det drejede sig om positive Meddelelser med Hensyn til, hvad der var foregaaet i Genève, fuldt ud bekræftet, hvad jeg fremsatte, og ikke fremsat nogen Modsigelse. Derimod har de to ærede Medlemmer hver paa sin Vis givet Udtryk for Stemninger, som de mener at have mødt. Jeg har nu mere haft Indtryk af, at det var Stemninger, som de to ærede Medlemmer havde i sig selv, og som de derfor fandt genspejlet hos andre, og det var derfor ogsaa meget rigtigt og meget oplysende, at begge de to ærede Medlemmer med megen Iver understregede, at hvilket Indtryk man fik ved en saadan Lejlighed, afhang af de Øren, hvormed man hørte. Det kendetegner utvivlsomt det Resultat, som de to ærede Medlemmer i saa Henseende er kommet til. Det blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen og svarede til Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Moltesen, at der blev vist megen Høflighed i Genève. Ja, med Hensyn til den Udtalelse, der blev fremsat af den højtærede Statsminister, kunde saadan Høflighed meget vel give sig Udtryk ved Slutningen af hans Tale, men naar den afbrødes af Bifaldstilkendegivelser paa et ganske bestemt Punkt, og det for os i denne Sammenhæng interessante og afgørende Punkt, var det ikke paa samme Maade en Høflighed.... Den højtærede Formand ringer, jeg skal derfor opsætte yderligere Udtalelser til en senere Lejlighed, som jo nok kommer.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Det er smukt af de ærede Medlemmer, Hr. P. Munch og Hr. Moltesen, at de dækker deres Rejsekammerat til